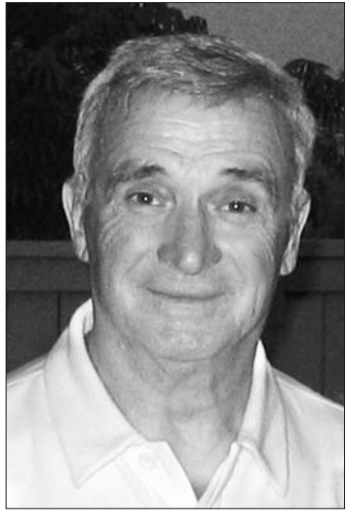

SEDMI DEO

MILUTIN ŠOŠKIĆ - ŠOLE LEGENDA NAŠEG FUDBALA

POVRATAK
U PARTIZAN

Posle odlaska iz Kikinde Šoškiću je bio neophodan odmor jer je trebalo odlučiti šta dalje? Raditi posao koji najviše voli, najbolje zna i u kome je proveo preko trideset godina i svoje najljepše doba života, ili početi nešto sasvim novo strano i nepoznato. Dilema je bila velika. - Znao sam da bez fudbala ne mogu - nastavlja svoju priču Milutin Šoškić, - ali isto tako nisam mogao ni u fudbal koji više nije čist sport i poštena igra koja svojim zaljubljenicima predstavlja praznik za dušu i oči. Stadioni više nisu mesto na kome navijači, dok se raduju i tuguju, bez straha mogu da uzviknu uaaaa! političarima, politicij, direktorima i svim koji su obično za njih ne dodirljivi. Zbog vremena provedenog u fudbalu, zbog svega što mi je fudbal pružio, želeo sam da nastavim tamo gde sam stao. Ali sam odlučio da više ne ispravljam krivu drinu, da zatvorim oči pred svim prljavštinama koje su ušle na velika vrata u sport, a pogotovu u fudbal. Rešio sam da više ne pitam šta te mutivode privlači u fudbal kada se u njega baš ništa ne razumeju. Rešio sam da više ne postavljam pitanje zašto stalno lažu kad javno izjavljaju o sportu i sportistima a prava istina je bila da se na svim najodgovornijim mestima u klubu nalaze Generali, visoki politički funkcioneri, direktori velikih preduzeća i slično. Rešio sam da radim i ćutim i ako sam znao da to odstupa od mog morala. Moram da kažem da je u tim strukturama bio veliki broj poštenih ljudi koji su bez ikakvih nadoknada radili u klubu i od toga rada imali više štete nego koristi. U toku moga kolebanja šta dalje, stigao mi je poziv od Biće Mladinića i Miladinovića da im se priključim u radu sa prvim timom Partizana. Upitao sam ih šta na njihov predlog kažu moćnici u klubu, a oni mi rekoše da su svi za moj povratak u klub.

Tako je nakon dvanaest godina, Šoškić ponovo došao u svoj voljeni

Za prvi tim Partizana, odigrao je oko 500 utakmica. Igrao za reprezentaciju Jugoslavije 50 puta. Za Olimpijski tim preko 20 puta. Odigrao je petnaest utakmica za Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Igrao za Tim sveta, 1963. godine. Za to vreme osvojio je četiri prvenstva Jugoslavije. Bio vicešampion Evrope u fudbalu. Osvojio zlatnu medalju u Rimu 1960. godine. Četvrto mesto na prvenstvu u Čileu, 1962. proglašen sa Šrojfom, za najboljeg golmana turnira na svetskom prvenstvu. Njegova prva i zadnja utakmica u Partizanu bila je protiv tada nadboljeg tima na planeti Real iz Madrida.

"Partizan". Došao je sa željom da mu pokloni sve svoje spozobnosti i znanje, da pomogne da njegov Partizan postane još veći nego što je bio u vreme kada ja on sa svojim drugovima igrao za njega.

- Prihvatio sam poziv iako sam bio svestan da ću usporiti svoju trenersku karijeru - kaže Šole - jer sam sa mesta prvog trenera postavljen da radim i učim golmane partizana. Radio sam mirno, bez pritiska, jer se niko nije usudio da mi kaže da taj posao zna bolje od mene. Tadašnji tandem Miladinović - Mladinić bio je veoma stručan, ekipa je imala jako dobre rezultate i sve više je napredovala. No i pored dobrog rada i velike stručnosti, nekome u klubu nisu bili po volji jer nisu dozvoljavali da im

se amateri upliću u rad. I zbog te svoje neposlušnosti morali su da odu iz kluba. Pravi razlog njihovog odlaska bila je borba dve funkcije koje su potresale klub: vojna i civilno-policijska. Ta prljava igra bila je i glavni razlog što je ekipa počela da doživljava neuspeh za neuspehom. Tako se veliki Partizan našao pred vratima druge lige. Za trenera su postavili Matekala, čoveka koji je stvorio one čuvene Partizanove bebe i koji je bio priznat kao najbolji stručnjak u radu sa mladima. No i pored njegovog velikog znanja, nije uspeo da zaustavi Partizanovo posrtanje. Pet kola pre kraja prvenstva smenili su i njega, a da nisu znali zašto. Pitao sam se šta sada, koga će dovesti da "vadi kestenje iz vatre", jednostavno nije

bilo trenera koji bi želeo da se prihvati te odgovornosti. Niko nije hteo da mu se ime vezuje sa Partizanovim ispadanjem iz Prve lige.

Sledećeg dana kao i obično, došao sam na posao sat i po pre početka treninga. Bio sam iznenađen kada sam pred vratima svlačionice ugledao predsednika kluba, generala Lekića. Bio je to veoma čestit čovek ali nažalost okružen velikim brojem mutivoda, koji su hteli da mu dođu glave. Sa strahom sam ga pozdravio, a on veoma smireno, što mu inače nije bila vrlina, bez uvoda reče:

"Evo ti ekipa, pa spašavaj klub od ispadanja kako znaš i umeš" - a onda se okrenuo i otišao. Bio sam paralisani da išta kažem, a još manje

da sagledam u šta sam uvučen ni kriv ni dužan. Morao sam da prihvatim jer sam bio službenik kluba koga volim.

Znao se da od pet narednih utakmica možemo da izgubimo samo jedan bod, - seća se tih važnih detalja Šole - u suprotnom-dobar dan tugo, dobar dan Druga liga. Protivnici su takođe bili poznati: Crvena Zvezda, Vojvodina, Radnički iz Niša, Sloboda iz Tuzle i na kraju Budućnost iz Podgorice. Zamolio sam Zorana Miladinovića, koji je primao platu ali nije mogao da radi, jer su mu zabranili, da kao deca koja su ponikla u Partizanu, kao drugovi, kao braća i kumovi zajedno učinimo sve da Partizan ostane tamo gde mu je i mesto. Prvi protivnik ka luci spasa ili potopu bila je Crvena Zvezda koja je jedva čekala da nas gurne u provaliju. Vodili smo već na samom početku sa 1:0 da bi nas sudija ošteti i tako omogućio da zvezda izjednači. Igra koju je ekipa prikazala protiv Zvezde ulivala je nadu da će sledeći susreti biti bolji. Vojvodinu, kao sledećeg protivnika, smo pobedili veoma teško sa 1:0 na redu je bio susret sa Radničkim koji nam je uvek bio nezgodan protivnik ali smo ga srećno pobedili i sa velikim optimizmom očekivali Slobodu iz Tuzle. Pošto je iz utakmice u utakmicu bilo, "biti ili ne biti", pritisak i opterećenje da moramo da pobedimo, to je veoma loše uticalo na igrače da bi pružili ono što stvarno mogu, a oni su mogli mnogo. I ovaj susret smo rešili u svoju korist, ma da mnogo teže nego što smo očekivali. Svako je od timova imao veliku želju da baš on izbací veliki Partizan iz Prve lige. Ostalo je još sedam dana, sedam ne prospavanih noći do konačne odluke i susreta sa ekipom Budućnosti, čiji je trener bio Gojko Zec, koga je Partizan, tri godina unazad oterao sa mesta trenera prve ekipe. On je u stvari bio i najveći problem do ostvarenja cilja. Bio je dobar trener a možda i najbolji taktičar za zatvorenu igru koja

Nastavak na strani 32